

Un medic scriitor

Autor: **Lucian Dan Teodorovici** Data: 03-08-2007

Desi conventia rubricii este sa ma opresc, in principal, asupra unor oameni/evenimente care sa aduca lasii in Bucuresti, o sa fac o exceptie azi.

Si asta din mai multe motive, dintre care doua ies in evidenta: mai intai, pentru ca lasiul intra si el odata cu tara in sezonul estival, prin urmare afisele cu concerte, spectacole, lansari pe care le mai gasesti pe stalpi sunt, in genere, vechi. Iasiul tace in perioada verii cu mult mai mult aplomb decat tace in restul timpului. Iar al doilea motiv e ca, oricum, chiar daca ar fi fost evenimente speciale, dorinta mea de a nu fi ipocrit m-ar obliga sa recunosc ca n-am fost eu in oras pentru a le descoperi: ca multa lume, mi-am gasit un ragaz pentru un concediu care m-a tinut o vreme departe de casa.

Asa ca azi o sa ma opresc asupra unei intamplari minore si personale - intamplare ieseana, e drept. Si-o sa incep prin a va spune ca, intors din concediu, am fost pus in situatia de a merge cu bunica mea la o clinica privata, pentru analize. Bunica a fost tinuta in consultatie timp de o ora, iar la sfarsit medicul m-a chemat in cabinet sa-mi explice despre ce e vorba. Nimic grav, dar termenii medicali pot sa sperie o batrana, asa ca binevoitorul doctor m-a chemat sa-mi enumere diverse afectiuni, dupa care am fost nevoit sa consult o agenda medicala si alti doi medici din familia proprie pentru a ma lamuri ca nu-i nimic grav. Dar nu asta e povestea.

Imediat dupa ce am intrat, am fost surprins de compasiunea aproape suspecta cu care ma privea medicul. Se uita la hainele mele, ma masura, parand gata sa suspine intelegator - ceea ce, uneori, te cam pune pe ganduri, nu? Iar la un moment dat, i-a spus bunicii ca poate iesi, pentru ca vrea sa vorbeasca numai cu mine. Asa ca, atunci cand am ramas doar noi doi in cabinet, am spus, angoasat si stupid, ca vreau adevarul, oricare ar fi el. De parca medicul ma retinuse pentru a-mi spune altceva decat adevarul. "A, cu bunica, a dat omul din mana. Nu, stati linistit, e OK." "Atunci?" "Am auzit ca sunteti scriitor", a oftat medicul. Aici e necesara o scurta paranteza: bunicii, ca oricarei bunici, ii e drag sa vorbeasca pe unde apuca despre mine. Are insa o problema, pe care mi-a si expus-o in cateva randuri: nu stie care-i meseria mea. Cum "editor" ii suna straniu, "publicist" la fel, iar cuvantul "scenarist" aproape ca nu-l poate pronunta, a decis, cumva dezamagita, ca sunt scriitor - si cu asta basta.

Am recunoscut onest in fata medicului spusele bunicii. La care el, dupa un nou oftat prelung, a inceput sa ma certe: ca de ce, in cazul asta, am venit la o clinica privata, aruncand banii? Nu puteam sa-l caut la policlinica de stat, unde are, de asemenea, cabinet? Lipsa mea de raspuns l-a incurajat, asa ca a continuat explicandu-mi ca in viata ar trebui sa fiu mai responsabil, mai ales atunci cand am o familie de intretinut si o bunica de ajutat, ca visele nu mai sunt potrivite la cei 32 de ani ai mei s.a.m.d. Si a concluzionat: "Sa stii ca si eu sunt scriitor, am publicat doua romane. Dar asta nu m-a impiedicat sa fac si ceva serios, sa am o meserie responsabila".

Nu eram pus pe harta, asa ca n-am amintit "cazul" unui fost medic si, in ciuda diferentei de varsta, actual prieten drag, ma refer la poetul Emil Brumaru, care la un moment dat si-a gasit sa renunte la meseria sa responsabila dedicandu-se exclusiv scrisului. Nu asta era subiectul si nu stiu, oricum, ce morala ar fi extras de-aici. De fapt, nu i-am spus nimic. Mi-am luat papara si am plecat, promitandu-i ca de-acum voi fi mai cu picioarele pe pamant si nu-mi voi mai cheltui banii pe la clinici private.

Toata povestea asta insa, oricat ar parea ea de insignifianta, mi-a reamintit un lucru mai putin vesel decat randurile de mai sus, un lucru pe care-l stiam si

m-am prefacut ca-l uitasem in ultimii ani: anume ca nu numai un Traian Basescu sau un Dan Voiculescu au o problema cu "meseria" de scriitor, in toate formele ei. Atat pentru politicienii de varf, cat si pentru cei din administratia locala, atat pentru medici, cat si pentru zidari, a fi scriitor inseamna, mai intai, a face ceva ce oricine ar putea face daca ar fi mai putin "responsabil". Si inseamna, mai apoi, un om profund egoist, care traieste mai degraba de pe urma familiei lui, nu pentru familia lui. In fine, pentru un suflet bun ca medicul nostru, inseamna un om care a luat-o pe cai gresite, dar care merita totusi ajutat, incurajat cu exemplul propriu, ba chiar un om care merita un bilet pentru o consultare gratuita. Din adancul sufletului.

Va mai trece un timp pana cand si ceilalti vor intelege ca un scriitor sau, fireste, un creator de orice tip munceste asemenea tuturor celorlalti. Iar lucrul asta va incepe sa fie tot mai clar in momentul in care chiar scriitorii, artistii, in loc sa se planga pe unde apuca de lipsa banilor, se vor obosi sa piarda noptile muncind la proiectele lor concrete. Nu vreau sa fiu moralistul de serviciu, nu-mi sta bine. Insa despre asemenea oameni am tot scris aici si o sa scriu in continuare si lor le dedic istorioara mea cu un medic din Iasi care, in timpul sau liber, s-a facut si scriitor.

Sursa: www.zf.ro/articol_135250